

Bilag 3.

Udvalget har ved Henvendelse til Rigsdagens Bureau (Afdelingen for fremmed Lovgivning) erholdt følgende Fremstilling af Lovgivningen om Dyrebeskyttelse i nogle andre Lande.

England.

Lov af 1911 om Dyrebeskyttelse.

§ 1 a) Enhver, der paa grusom Maade slaar, sparker, mishandler, plager, overanstrenger, overlæsser, piner, hidser eller kuer et Dyr, eller som foranlediger eller opfordrer til saadanne Mishandlinger eller som Ejer af Dyret tillader dem; enhver, der af Lyst eller Ligegyldighed, det være sig gennem egen eller andres Handling eller Undladelse, lader et Dyr lide eller, hvis han er dets Ejer, tillader, at det udsættes for unødvendige Lidelser;

b) enhver, som kører eller fører, lader køre eller føre eller som Ejer af Dyret tillader, at Dyret køres eller føres paa en Maade eller i en Stilling, der voldet det unødigt Smerte;

c) enhver, som foranstalter, opfordrer til eller begunstiger Afholdelsen af Dyrekampe, eller som har Opsyn med, Brugsret til eller Styrelse af de Lokaler, hvor saadanne Kampe finder Sted, eller som administrerer dem eller har Andel i deres Drift, eller som opkræver eller af andre lader opkræve Entré dertil;

d) enhver, som af Ondskab og uden gyldig Grund eller Undskyldning giver eller lader give et Dyr skadelige, farlige eller bedøvende Midler, samt den, der som Ejer af Dyret tillader noget saadant, eller som af Ondskab og uden gyldig Grund eller Undskyldning opfordrer til at give Dyr saadanne Midler;

e) enhver, som foretager, opfordrer til eller som Ejer af Dyret tillader en umenneskelig Operation paa dette eller en Operation, hvorunder den nødvendige Omhu ikke iagttages, straffes med en Bøde paa højst 25 £ eller med Fængsel paa højst 6 Maaneder med eller uden Tvangsarbejde eller med begge Dele.

Ejeren skal betragtes som havende tilladt saadanne Mishandlinger, naar han har forsømt at vise tilstrækkelig Omsorg for Dyret, eller naar han har undladt at paase den Behandling, som Dyret er undergivet; i dette Tilfælde kan han ikke dømmes til Fængselsstraf, uden at Dommen samtidig giver ham Ret til, hvis han foretrækker det, at afgøre Sagen med en Bøde.

Bestemmelserne i denne Paragraf finder ikke Anvendelse paa: 1) Handlinger, der er tilladt efter Lov af 1876 vedrørende Mishandlinger af Dyr, 2) Nedslagtning af Dyr, bestemte til Menneskeføde, medmindre Dyret før Nedslagtningen udsættes for unødvendige Lidelser, 3) Jagt- eller Parforcejagt paa Dyr, der er holdte i Fangenskab og derefter satte paa fri Fod, medmindre de først sættes i Frihed, efter at de er saarede, lemlæstede eller udslidte.

§ 2. Efter at Dom er overgaaet Ejeren, kan Domstolen beordre Nedslagtning af Dyret, hvis det vilde være grusomt at lade det leve. Nedslagtningen skal hurtigst muligt foregaa i Overværelse af en af Retten dertil beskikket Person, og uden at Dyret udsættes for unødvendige Lidelser. Udgifterne herved skal paalægges Ejeren og skal inddrives som almindelig Fordring. Hvis Ejeren gør Indsigelse, kan Domstolen ikke tage Bestemmelse, førend den har afhørt en autoriseret Dyr læge.